

Interview

‘Militair om de wereld te verbeteren’ *

Ploegman

Hij is militair, is in Bosnië, Irak en Afghanistan geweest én is christen: Freek Lap. “Ik ben geen militair geworden om dertig jaar lang lekker in Nederland te zitten. Ik wil eropuit en de mensen en de wereld helpen.” In dit interview praat hij openlijk over zijn werk, zijn geloof, zijn twijfels en de lastige kanten van het bestaan als militair. “Het moeilijkste aan een uitzending is het thuisfront.”

Hoelang ben je al militair en waarom?

Ik ben al tien jaar militair. Op advies van mijn toenmalige vriendin (en huidige vrouw) heb ik me aangemeld, omdat ik toen te weinig discipline had om een studie te gaan doen. En sindsdien bevalt het zo goed, dat ik er niet meer uit wil.

Wat is het mooie aan militair zijn?

Het is erg afwisselend. Soms zit je vier weken in Noorwegen en dan weer een tijd op de kazerne en is het erg rustig. Vervolgens moet je zes maanden naar Bosnië en vier maanden naar Afghanistan of Irak. Verder vind ik het mooi dat je tijdens de uitzendingen naar het buitenland mensen kunt helpen. Als je weer weggaat weet je meestal: ik ben hier niet voor niets geweest. Ik ben geen militair geworden om dertig jaar lang lekker in Nederland te zitten en veilig niets te doen. Ik wil eropuit en de mensen en de wereld helpen. In die zin voel ik me wel een wereldverbeteraar, al is het soms tegen beter weten in...

Wat is je rang en je taak?

Mijn rang is sergeant en ik ben verbindelaar, dat wil zeggen dat ik verantwoordelijk ben voor de verbindingen. Ik zit bij de luchtmobiele brigade en ben gestationeerd in Schaarsbergen. Ik moet zorgen voor de radioverbindingen, zodat de patrouilles die naar buiten gaan met elkaar kunnen praten, maar ook contact kunnen houden met het kamp. Verder zorgen we voor wereldwijde verbindingen via de satelliet en voor (draadloze) netwerken op het kamp zelf.

Hoe is het voor het thuisfront?

Ik ben al lang militair en mijn vrouw weet eigenlijk niet beter. Alleen, nu is ze zwanger en ze is uitgerekend als ik weg ben. Dat is voor ons allebei niet zo leuk en geeft wel spanning. Ze gaan wel proberen om me thuis te krijgen als het kind geboren wordt, maar of dat lukt weten we nog niet. Het moeilijkste aan een uitzending is het thuisfront. Voor hen is het altijd zwaarder dan voor de mensen die weg zijn.

Heb je contacten met andere christelijke militairen?

Zeker. Via de vrijgemaakte vereniging van militairen krijg je te horen wie de andere vrijgemaakte militairen zijn, zodat je elkaar eens kunt aanspreken of opzoeken. Verder gaat er altijd een dominee mee op uitzending. Elke zondag is er een dienst en hij probeert een voor iedereen geschikte preek te maken. Soms is er een man of twintig, dertig en soms zijn we maar met z'n vijven. Die diensten zijn altijd heel ongedwongen. Na afloop praten we regelmatig nog na. Ook

niet-gelovige militairen die dan blijkbaar behoefte hebben aan de Boodschap, komen soms naar zo'n dienst.

Praat je met andere militairen over het geloof?

Als je op uitzending gaat zit je, in primitieve omstandigheden, vier maanden boven op elkaars lip. In zo'n situatie ga je makkelijk over diepe dingen praten, dus ook over het geloof, al zie ik mezelf niet als evangelist of dominee. Als je met een groepje op uitzending bent geweest, schept dat voor de rest van je leven een band.

Hoe kijk je als militair aan tegen het gebruik van geweld?

Wij gaan op missie om mensen te helpen en worden goed opgeleid in de cultuur en het geloof van de mensen in het gebied waar we naartoe gaan. Je merkt dat, als je vanuit respect met de mensen omgaat, de geweldsspiraal een stuk lager wordt. Als je vindt dat je als militair geen geweld mag gebruiken, moet je consequent zijn en mag je ook veel andere beroepen niet uitoefenen.

Als politieagent of als verpleger in een ambulance kun je eveneens met geweld te maken krijgen. En als militair mag je het zwaard gebruiken dat God gegeven heeft om er, als dat nodig is, mee terug te slaan. Maar in Afghanistan proberen we een land op te bouwen. Schieten doen we alleen uit zelfverdediging. We zijn niet in oorlog met dat land.

Is je geloof erg veranderd in de jaren als militair?

Het heeft meer ups en downs gekregen. Je komt erg onder de indruk van alle armoede die je ziet. Daar heb ik het wel moeilijk mee gehad. Toen ik uit Irak kwam ben ik bijna een jaar niet naar de kerk geweest. Ik had er geen behoefte meer. Als je met een groepje op uitzending bent geweest, schept dat voor de rest van je leven een band aan. Ik kreeg te veel vragen ineens op me af. Ik heb nu nog geen antwoorden, maar weet wel dat we erg dankbaar mogen zijn dat we het hier zo goed hebben. Ik ga alleen maar meer mijn best doen om de mensen in dat soort gebieden iets te geven. Al is het maar een druppel op een gloeiende plaat. Als ik God de rug toekeer, word ik er niet beter van en de mensen daar ook niet.

In Afghanistan heb ik het geloof weer teruggevonden. Mijn neef zat daar 'toevallig', die is ook militair. Hij vroeg op een gegeven moment aan me: 'Ga je mee naar de kerk morgen?' Ik zei: 'Dat is al een tijdje geleden voor me. Dat is goed, ik ga mee.' Dat beviel zo goed, dat ik het sindsdien niet weer kwijtgeraakt ben.

** Een meer uitgebreide versie van dit interview staat op www.bijbelstudiebond.nl*